

Sygn. akt II CNP 35/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 listopada 2014r.
skargi S. K. – P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 7 maja 2013r., wydanego
w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości
położonej przy ul. C. 18 w P.
przeciwko S. K. – P.
o zapłatę,

**odrzuca skargę i oddala wniosek strony powodowej
o zasądzenie kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga S. K.-P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 7 maja 2013 r. podlegała odrzuceniu z następujących powodów.

Art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Stosownie do tego przepisu skarga powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Przyczyną odrzucenia skargi *a limine* jest niespełnienie przez skarżącą wymagania konstrukcyjnego ujętego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 5 k.p.c.

Wymaganie konstrukcyjne ujęte w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. jest wyraźnie wyodrębnione od przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Przy takiej konstrukcji przepisu jest niewątpliwe, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów, przedstawiony osobno. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, może się zdarzyć, że naruszenie tych samych przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania będzie stanowiło jednocześnie podstawę skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) i powodowało niezgodność orzeczenia z prawem (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.) - okoliczność ta nie uchyla jednak obowiązku strony wnoszącej skargę wypełnienia obydwu wymagań konstrukcyjnych przewidzianych dla skargi w art. 424⁵ § 1 k.p.c. (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2006 r., IV CNP 55/06, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 65/06, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I BP 24/07, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II BU 2/08, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r., I BP 11/08, nie publ.).

Na marginesie należy podnieść, że Trybunał Konstytucyjny orzekł w wyroku z dnia 12 lipca 2011 r., SK 49/08, (OTK-A 2011, nr 6, poz. 55), że art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. w zakresie, w jakim przewiduje odrzucenie – bez wezwania do usunięcia braków - skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia niespełniającej wymogu wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, jest zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wymaganie konstrukcyjne ujęte w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. także nie zostało spełnione. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że powyższy przepis nakłada na podmiot wnoszący skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku obowiązek wykazania w drodze odrębnego, wyczerpującego i niebudzącego wątpliwości wyvodu prawnego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżącego obciąża zatem obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku.

Skarżący musi wykazać (a nie: „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Okoliczności te musi więc przekonująco przedstawić i uzasadnić (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2014 r., IV CNP 65/13, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., III CNP 23/13, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2013 r., V CNP 34/12, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2012 r., V CNP 83/11, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2011 r., II CNP 16/11, nie publ.).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Wniosek przeciwnika procesowego o zasądzenie kosztów postępowania skargowego należy oddalić, ponieważ odpowiedź została wniesiona po terminie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że nie stanowi odpowiedzi na skargę tak nazwane pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności. W konsekwencji, nie wywołuje

ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę (art. 167 k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c. i art. 398⁷ § 1 k.p.c.) (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2014 r., III SK 38/13, nie publ.).